

Vermoorde Joodse kinderen komen tot leven in persoonlijke portretten

De herinneringen aan de gruwelen van de Tweede Wereldoorlog zijn nog steeds springlevend. De naoorlogse generatie heeft de oorlog niet zelf meegemaakt maar wel de gevolgen ervan.

Gerreke van den Bosch

GORSSSEL - Kunstenaar Boukelien Brinkman tekent kinderen die zijn omgebracht in de kampen Sobibor en Auschwitz. „Door hen te tekenen en te kleuren spreken zij tot mij en komen ze tot leven. Tijdens het werken aan het portret, ga ik stuk voor stuk van ze houden. Het is heerlijk om hier mee bezig te zijn. Ik probeer ieder kind zijn of haar identiteit terug te geven. Geen oorlog en haat maar gewoon kind mogen zijn in al zijn schoonheid en eigenheid”, vertelt de Gorsse over haar drijfveren. Een persoonlijke fascinatie voor de oorlog, noemt Boukelien het zelf. „Ik heb me altijd afgevraagd hoe het mogelijk is dat mensen in staat zijn om andere onschuldigen om te brengen.” De aantrekkingskracht is ook fysiek want Boukelien bezoekt regelmatig Westerbork. „Wanneer ik daar ben, voel ik dat het geen verhaal is. Je bent in het voormalige kamp heel

dicht bij de werkelijkheid.

‘Luguber’

Sommige mensen kunnen het luguber vinden, maar ik vind dat je dan wegloopt voor de werkelijkheid. De kinderen die daar zijn heengebracht waren ook positief. Zij zullen ook plannen heb-

BOUKELIEN BRINKMAN: 'IK VOEL MIJ ERG VERBONDEN MET DEZE KINDEREN'

ben gehad. Zij hebben er niet om gevraagd om vermoord te worden. Zij kwamen niet voor iets lugubers of naars. Het leven is hen ontnomen. Door deze Joodse kinderen te portretteren wil ik hen hun individualiteit teruggeven, los van de oorlog en problemen. Zoals dit meisje dat lachend op de foto staat terwijl ze een grote Jodenster op heeft”, geeft Boukelien als voorbeeld terwijl ze een prachtige tekening laat zien. „Naar mijn idee kan ik deze kinderen hun persoonlijkheid teruggeven door ze kleur te geven want wij zijn toch ook niet zwart/wit? Wanneer ik hen teken laat ik mij meevoeren in het gevoel van deze kinderen: een ondeugend jongetje of een

Boukelien Brinkman bezoekt regelmatig Westerbork. „Daders, daar ben ik niet in geïnteresseerd. Ik heb alleen gevoel voor de slachtoffers. Ik wil deze kinderen weer een gezicht geven.”

lief terughoudend meisje. Ik probeer hun karakter weer te geven. Wanneer ik ermee bezig ben voel ik mij heel gelukkig.”

Rode draad

Een familieband met de kinderen is er niet. Wel is er een rode draad: de Tweede Wereldoorlog. Ook Boukelien haar leven is er door getekend. „Mijn vader was tiener toen de oorlog uitbrak. Hij had een oudere broer die

door de Duitsers werd gefusilleerd als wraakactie omdat de Gorsse burgemeester was ondergedoken. In totaal zijn er in Gorssel die dag 7 onschuldige mensen

doodgeschoten. Deze gruweldaad heeft een weerslag op ons gezin gehad. Er is ook een documentaire over gemaakt van 120 minuten: ‘De tijd verstrijkt.’

Vijftien portretten

In totaal tekent Brinkman vijftien portretten, die ze begin volgend jaar exposeert. „Mijn eerste was Hendrika van Dam uit het boek ‘In memoriam, de gedeporteerde en vermoorde Joodse Roma en Sinti kinderen 1942-1945’. Toen ik haar zag, ontstond bij mij de drang om haar in de werkelijkheid te brengen en te kleuren.” Zie verder www.ateliergorssel.nl.